

11.

Nedokázala bych říct, kdy jsem se rozhodla. V který moment jsem usoudila, že Bavetta je menší zlo. Že neposlechnout Tora je lepší varianta než nakráčat do kanceláře a oba chlapy zastřelit. Možná to bylo ve chvíli, kdy se vykašlal na vřískot své matky a v podstatě se mě zastal. Možná to byl moment, kdy se najednou nečekaně objevili ve výtahu a ani jeden z nich nevěděl, co mám v horní zásuvce stolu. A možná jsem to věděla už ve chvíli, kdy vystartoval po tom zloději v garážích.

Svěřit se do rukou dvou idiotů, co ani nepoznají, že mají přímo pod nosem někoho, na koho by si měli dávat zatracený pozor? Asi jsem se zbláznila.

Když jsem chvíli po šesté vzala do ruky glocka a vstala od stolu, nebyla jsem si jistá, jestli se cestou ke dveřím nepozvracím. Nebo potom na ně. Zbraň mi připadala hrozně těžká, ruka se mi třásla a scestně mě napadlo, že je vlastně štěstí, že jsem se rozhodla nestřílet. Protože bych se zaručeně netrefila ani z půl metru.

Další naprosto debilní myšlenka mě přepadla těsně u dveří. Měla bych zaklepat? Potlačila jsem hysterické zachichotání a prostě otevřela dveře.

Johnny seděl zády ke mně a snažil se ve velkých dlaních skrýt balíček karet, které právě míchal. Vypadal tak nápadně, až jsem si stihla uvědomit, že vážně nevím, proč si Bavetta jako osobního bodyguarda vybral zrovna tohohle dobrotivého medvěda.

Nohou jsem zabouchla dveře. Nebylo pravděpodobné, že by se tu ještě někdo objevil – úklid chodil až večer, po desáté. Dnešek ale ukázal, že pravděpodobnost je pěkná svině.

„Jane? Děje se něco?“ Bavetta seděl jen v košili v tom svém ultra-pohodlném koženém křesle, před sebou papír a tužku. Dobrá zpráva byla, že už se mi nechtělo zvracet. Ta špatná – nebyla jsem si vůbec jistá, jestli dojdou ke stolu. Ale nakonec to šlo.

Minula jsem Johnnyho a hlavou mi blesklo, jak je možné, že si pořád nevšimli, co držím v ruce za zády. Před pár minutami jsem si na dámských záchodech před zrcadlem připravovala, co řeknu. Jak poprosím o pomoc. Jak ležérním tónem pronesu něco jako *Chlapi, pamatujete, jak jste mi oba nabízeli, že se postaráte o toho, kdo mi tohle všechno provedl? Tak teď máte šanci.* Jenže když se Bavetta v křesle narovnal a nadechl se, jeho tvář během zlomku vteřiny ztratila bezstarostný výraz a bylo zřejmé, že je ve střehu.

A tak jsem se vykašlala na rádoby vtipné řečičky a položila glock na stůl, přímo před něj. Tak, jak nám to vtlučkali do hlavy na akademii: hlavní mimo všechny živé cíle. Nechcete přece při předávání zbraně někoho zastřelit, že ne? Jasně, šance je to malá, ale... a jsme zpátky u pravděpodobnosti. Zastřelit si kvůli nervózní křeči v prstech člověka, od kterého něco chcete, je prostě blbost.

Ještě nejmíň tři vteřiny bylo ticho. Třesoucí se ruku jsem zase schovala za záda a zírala Bavettovi do hnědých očí.

„Do prdele, Jane, kde jsi to sebrala?“ Ozval se šustot karet, které Johnny prostě odhodil. Natáhl se po pistoli a zkontroloval, jestli jsou v zásobníku náboje. Byly. Jen komora zůstala prázdná.

Bavetta na okamžik přerušil oční kontakt a letmo pohlédl ke skříni po pravé straně kanceláře. Takže tam má zbraň. Bod pro mě, nezastřelí mě rovnou od stolu.

„Slyšíš, Jane? Kde se to tu vzalo? Jak ses k tomu dostala? To tu někdo nechal?“ Johnny se postavil a já se automaticky příkrčila. Čekala jsem, že mě sejme na zem – přece už mu to muselo dojít, ne?

„Jane?“ Bavetta zněl ledově. Jemu už to došlo. V ústech jsem měla úplně sucho, takže jsem spíš jen zaskřehotala:

„Měla jsem tě zabít.“